

(דף רס"ח ע"א) בְּהֵוּא סְטָרָא דִּיצָר הָרַע בְּזוּנְתָא, הָכִי נָמִי נִפְיָק מְהִיבְלָא דָּא רוּחָא מְסַאבָּא, לְסַאבָּא לִיָּה, וְלִבְרָא דְנִפְיָק מִתְמוֹן.

וְהֵוּא בְּרָא אֶקְרִי מְמוֹר, דְּאֵתִי מְסַטָּרָא דְּאֵל זֶר. כְּמָה דְּאִיְהוּ אֲשֶׁתְכַח בְּהֵוּא תִיאוּבְתָא, וּבְהֵוּא זְנוּתָא בְּהֵוּא סְטָרָא דִּיצָר הָרַע, הָכִי נָמִי מְשִׁיךְ לְגַבְיָה דְּהֵוּא בְּרָא רוּחָא אַחְרָא מְסַאבָּא, דְּסַאִיב, וְכֹלָא סְחָדִין עֲלֵיהּ דְּאִיְהוּ מְמוֹר, וְהָכִי כָּל עוֹבְדוּי וְסְטָרוּי בְּהֵוּא גְּוֹנָא מִמֶּשׁ.

מְהִיבְלָא דָּא נִפְיָק חַד רוּחָא, דִּי מְמַנָּא עַל אֵינּוֹן רוּחִין דְּאֶקְרִי צְפוּנִי. וְסַמְנִיד, (משלי כז) צִפְנִיָּה צְפוֹן רוּחַ. וְהֵאֵי אִיְהוּ מְמַנָּא עַל דָּא. וְהֵאֵי הִיבְלָא שְׁבִיעָאָה, לְקַבֵּל הַחַד הַזֶּה שְׁמָא דְּאֶקְרִי (יחזקאל לא) אֶרֶץ תַּחְתִּית. וְעַל דָּא פְּתִיב, (יואל ב) וְאֵת הַצְּפוּנִי אֲרַחֵק מֵעֲלֵיכֶם.

הָכָא אִיְהוּ נְקוּדָה חַדָּא, דְּקִימָא לְגוּ בְּגוּ, וּמְהַכָּא נִפְקִי כָּל אֵינּוֹן רוּחִין אַחְרָנִין דְּשִׁטָּאן בְּעֵלְמָא, וְשִׁלְטִין בְּהֵאֵי עֲלְמָא, בְּכָל אֵינּוֹן מְלִין וְעוֹבְדִין, דְּאֵתְמָסְרוּ בְּסְטָרָא דְּשְׁמָאֲלָא. וּמְהַכָּא נִפְקִי כָּל אֵינּוֹן זִיקִין נְצִיעִין, דְּמִתְדַעְבִּי לְאַלְתֵּר, לְהִטִּי וּמִתְדַעְבִּי. וּמֵאֲלִין נִפְקִין רוּחִין אַחְרָנִין, דְּשִׁטָּין בְּעֵלְמָא, וּמִשְׁתַּתְּפִי לְאֵינּוֹן דְּנִפְקוּ מִגּוּ תְהוּמָא רַבָּא. וְאִיְהוּ הֵאֵי הִיבְלָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים לו) מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוֹם רַבָּה. וְאֵינּוֹן רוּחִין דְּלָא אֵתְמָסְרוּ לְמַגְלָם בְּעֵלְמִין, וְאֵתְחִזּוּן וְלָא אֵתְחִזּוּן אֵתְחִזּוּן כְּמָה דְּאֵתְמַר.

וְלִבְתֵּר אֵינּוֹן רוּחִין דְּשִׁטָּין בְּעֵלְמָא, וְאֲלִין קִימִי לְמִרְחֵשׁ נִסִּין לְבִנֵי נְשָׂא. בְּגִין דְּאֲלִין לָא קִימִין בְּטַנּוּפָא דְּמְסַאבָּא כָּל כּוּד פְּאֵחְרָנִין. וְחַד רוּחָא מְמַנָּא עֲלֵיהּ, וְאֶקְרִי נְסִיר"א, דְּאִיְהוּ אֵתְנַסֵּר מֵאֵינּוֹן סְטָרִין דְּמְסַאבּוּ יְתִיר, וְאֲלִין פְּרַחִי בְּאֹיֶרָא, וְאֵבְאִישׁוּ לְסְטָרָא דְּלַחוֹן, בְּגִין לְמַעַבְד נִסִּין לְאֵינּוֹן דִּי בְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה.

וּמְרוּחָא דָּא דְּאֵתְנַסֵּר, דְּאֶקְרִי נְסִיר"א, מְנִיָּה נִפְקִי כְּמָה סְטָרִין אַחְרָנִין, מִתְפָּרְשִׁין לְזַנְיָיְהוּ, וּכְלַחוּ קִימָאן שְׁלִיחָאן בְּעֵלְמָא, כָּל חַד כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה, עַד דְּאֵתְמַנּוֹן לְתַתָּא מְלַכִּין וְסַרְכִין. וְלִית לֹזֵן קִימָא תְדִירָה, כְּאֵינּוֹן אַחְרָנִין דְּלַעֲיָלָא.

בְּהִיבְלָא דָּא אֵתְדַבְּקוּתָא דְּסְטָר מְסַאבָּא, וְכָל תִּיאוּבְתִין מְסַאבִּין, וּמְסַאבִּי לְעֵלְמָא. הֵאֵי אִיְהוּ זְמִין לְאַפְקָא בְּכָל רְגַעָא וְשַׁעְתָּא אִשָּׂא, וְלִית מָאן דְּקָאִים קְמִיָּה. מְהַכָּא נִפְיָק אִשָּׂא דְּרוּחָא תְקִיפָא לְתַתָּא, לְאֵתְדַנָּא בֵּיהּ חֲזִיבִי עֲלְמָא. וּמְהַכָּא נִפְקָא רוּחָא מְלַהֲטָא, דְּאִיְהוּ אִשָּׂא וְתִלְגָּא, דְּאֶקְרִי צְלָמוֹן. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים סח) תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן.

בְּהִיבְלָא דָּא, קִימָאן אַרְבַּעָה פְּתַחִין, דְּמִתְפָּרְשִׁין לְאַרְבַּע סְטָרִין לְבַר. וְאֲלִין אַחְדִּין וְלָא אַחְדִּין בְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה. לָא אֵתְאַחַד, אֲלָא דְּאֵתְחֲזִי בְּאֵינּוֹן פְּתַחִין נְהוּרָא דְּנַחֲרִי, וְאִיְהוּ אַתְר דְּמִתְתַּקֵּן בְּכָל פְּתַחָא וּפְתַחָא, לְאֵינּוֹן חֲסִידֵי דְּשָׂאֵר עַמִּין, אֵינּוֹן דְּלָא אֵבְאִישׁוּ לֹזֵן לְיִשְׂרָאֵל, וְאֲשַׁתְּדִלוּ עִמְהוֹן בְּקִשׁוּט. אֲלִין קִימִי בְּאֲלִין פְּתַחִין, וְנִיחֵי תְמוֹן. (נ"א מְהֵאֵי סְטָרָא וְנִיחֵי מְהֵאֵי סְטָרָא).

בְּפְתַחָא דְּהֵאֵי הִיבְלָא בְּאֵמְצָעִיתָא, לְבַר, שִׁית פְּתַחִין דְּמִתְאַחַדִּי בְּהֵאֵי הִיבְלָא, וּכְלַחוּ אַחְדִּין בֵּיהּ. הָכָא אִית פּוּיִן פְּתִיחוֹן, לְסְטָרָא דְּנְהוּרָא קְדִישָׁא, וְאֵינּוֹן הִוְבְּתִין מִתְתַּקְּנִי לְמַלְכֵי שָׂאֵר עַמִּין,

איננו דלא עאקו לון לישראל, ואגיננו עליהו תדיר. אלין אית לון יקר בגיניהון דישראל, ואתהנו
בההוא אפלה דאיננו יתבין, מגו נהורא דנהיר מסטרא דקדושה. פמה דאת אמר, (ישעיה יד) כל
מלכי גוים כלם שכונו בכבוד.

ואי עברו עאקו לישראל, או דחיקו לון. פמה איננו דאחדין בהו, ודיינין להו לתתא תלת זמנין
ביומא, מפמה דינין משניין אלין מאליו, לאיננו מלכין דעאקו להו, דאתהנו בההוא עלמא בכמה
דינין. וכל יומא ויומא סהדין סהדין עליהו דישראל, ועל מהימנותא דלהון, ונחתי לתתא
ואתהנו תמן. זכאין איננו ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

עד הכא שבע היכלין, מדורי דסטרא מסאבא, מסטרא דנחש. זכאה חולקיה מאן דאשתזיב
מניה, ומלחישותיה, דלא יתנשיך מניה, ולא יטיל ביה ארסא, דימות ביה. (דף רס"ח ע"ב) מפל
סטרין אית לאסתמרא מניה, מעילא ומתתא. מאן דישתזיב מרישא, לא ישתזיב מזנבא. פד
אכיר רישא, זקור זנבא, מחי וקטיל.

ועם כל דא, (קהלת י) אם ישוד הנחש בלא לחש. פמה דתנינו, נטיל רשו ואפיק נשמתא. בגין
כה אצטריך ליה לפר נש לאסתמרא, דלא יחוב קמי קדשא פריד הוא, בגין דלא ילחישו ליה
לההוא חוץ דינשוד ויקטל. (ס"א זכאין איננו צדיקיא דדעין ארחין קדישין למיחך בהו דלא למיחך בטר ההוא חוץיא
בישא סטרא אחרא ומתפרשי מניה ולא אתפתו אבתריה זכאין איננו בעלמא דין זכאין איננו בעלמא דאתי).

וייצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה. (בראשית ב) עפר איהו, ולא חומר. עפר איהו, ויתוב
לעפרא. פמה דאת אמר, (בראשית ג) פי עפר אתה ואל עפר תשוב. (נ"א לבתר דחטא אתעביד מזונא לנחש
ובגין כה וכו') לבתר דחטא, ובגין כה פתיב ביה בנחש, ועפר תאכל כל ימי חיה. עפר דא הוא
אדם, דכתיב פי עפר אתה וגו'. ובגין כה פתיב עפר, ולא כתיב אדמה, ולא חומר, וכתיב (ישעיה
סה) ונחש עפר לחמו.

עד דיתער קדשא בריד הוא, ויבער לההוא רוחא מסאבא מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות
לנצח וגו', ויקים לההוא עפר, ויתער ליה למחדי בעלמא, דכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני
עפר וגו'.

פתיב (בראשית ג) והנחש היה ערום, והא אוקימנא. אכל סטרא דרכיב עליה, יהיב ליה חילא
לשלתאה, ולמפתי, ולאסטאה. ודא הוא רוא דדכורא, דהא דכורא שליט על נוקבא, ויהיב בה
חילא. שמשא וסיהרא משמשין פחדא, ולא מתפרשין לעלמין, חשך ואפילה משמשין פחדא.
איהו חשך, ואיהו אפילה. פמה דאת אמר (שמות י) ויהי חשך אפלה. חשך וערפל. בגין דאית
חשך, ואית חשך.

תנו, מאן דחמא גמל בחלמיה, מיתה אתגזרת עליה, ואשתזיב מניה. בגין דאיהו סטרא מסאבא,
והאי איהו (בראשית ו) קץ כל בשר.

יומא חד הוה יתיב רבי אלעזר קמיה דרבי שמעון, אמר רבי אלעזר, האי קזן כל בשר אתהני מאינון קרבנין דהוון ישראל מקרבין על גבי מדבחא, או לא. אמר ליה, כללא הוון מסתפקי כחדא, לעילא ולתתא.

ותא חזי, פהני וליאי וישראל, אינון אקרוין אדם, בחבנרא דאינון רעותין קדישין, דסלקא מגווייהו. ויהווא אמרא, או כבשא, או ההוא בהמה, האי דקרבין, אצטריד עד לא אתקריב על מדבחא, לפרשא עלה כל חטאין, וכל חובין, וכל הרהורין בישין דעבה. וכדין ההיא, אתקרי בהמה בכלא, בגו אינון חטאין ובישין ורהורין.

פגוונא דקרבנא דעזאזל, דכתיב, (ויקרא טז) ויהתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו', הכי נמי קבא. וכד סלקא על גבי מדבחא, מטו לה על חד תרין. ובגין פה, דא סלקא לאתריה, ודא סלקא לאתריה, דא ברוא דאדם, ודא ברוא דבהמה, פמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

חביתין וכל שאר מנחות, לאתערא ריחא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליואי, וצלותא דישראל. ובההוא תננא, ושמןא וקמחא דסליק, מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא יכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא חדא. תא חזי, כלא אתעביד פרוא דמהימנותא, לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריד, עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתידיע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, ויהווא רישא אפיק מה דאפיק, ולא ידיע. ונהיר מה דנהיר, כללא בסתימו.

רעו דמחשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולא תנהרא מגייה, חד פריסו אתפרס, ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר מה דנהיר. וכדין ההוא מחשבה עלאה, נהיר פנהירו סתים דלא ידיע. והאי מחשבה לא ידע.

כדין פטש האי נהירו דמחשבה דלא אתידיע, פנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר ממה,

